

Ressò

desembre 23

Davant la cultura del desplaçament

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Davant la cultura del desplaçament

El 4rt capítol del temari d'enguany ens parla d'una realitat molt nostra.

Diu: “en les nostres societats s’observa el domini titànic de la lògica econòmica que exclou i desplaça (o descarta) Avui es promou la cultura del rebuig” El papa Francesc diu que això és nou i que cal estar a punt. Potser ja us ha passat. Quants cops ens hem sentit fora (“out”, en llenguatge modern) pel fet de ser grans, de no treballar o pel sol fet de no dominar les tècniques modernes? Quants cops ens hem sentit marginats o acomplexats per no ser tant joves? Està en l’ambient. Fins i tot es nota en les nostres comunitats i parròquies. Tanmateix, diu el papa: “la gent gran aporta la memòria i la saviesa i la experiència que evita no repetir tontament els errors del passat”. Quants cops ha sortit en les nostres reunions: “l’experiència de la vida t’ajuda a adonar-te del que és realment important i del que no ho és gens”. En un món que va tan de pressa, que exclou i descarta, els grans tenim un paper important. Darrerament estem una mica espantats per la gran quantitat de persones que es treuen la vida, sovint molt joves. Tenim feina per fer. Des de l’experiència i la fe podem aportar molt. Com diu en Francesc Torralba, “els cristians tenim una proposta de sentit de la vida”. No desistim de comunicar-la. Malgrat la marginació que puguem sentir, no claudiquem. El món ens segueix necessitant, encara que no ho sàpiga.

Xavier Moretó, consiliari de Barcelona

Espai de reflexió i pregària

Salm 120. Clamo al Senyor en la meva desgràcia

Incomoditat de l'existència cristiana:

L'Església i els cristians, tot peregrinant en aquest món, se senten diàspora: exiliats en terra estranya, envoltats d'un ambient hostil que els fereix, si més no amb la llengua. Heus ací dos indicis d'autenticitat cristiana: parlar de pau, suscitar guerra.

Clamo al Senyor en la meva desgràcia,

i ell em respon.

Allibera'm, Senyor, dels llavis mentiders

i de la llengua impostora.

Què et donarà el Senyor a mans plenes,

llengua impostora?

Fletxes esmolades de guerrer

i brases de ginesta!

Ai de mi, que he de viure a Mèixec,

exiliat als campaments de Quedar!

Fa massa temps que he de viure

amb els qui no volen la pau.

Jo sóc home de pau;

però, quan parlo amb ells,

es decanten per la guerra.

el teu favor el protegeix com un escut.

Todos los pájaros

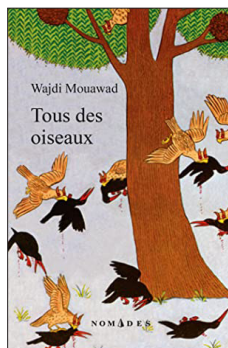
Acostumbro a leer obras de teatro. Ya se que no es usual, pero me gusta situar la historia en mi propio imaginario. Resulta grato la mayor parte de las veces. Esta vez ha sido como un examen, como un acto de contricción. Me explicaré.

La obra es, ***Todos pájaros***. De Wajdi Mouawad. Ediciones La uña RoTa, Segovia. Lo encontré en castellano, no se si ha sido traducido al catalán. El original está en francés.

Wajdi Mouawad es un actor, director, escritor de teatro, libanés nacido en Beirut en 1968. Durante la guerra civil libanesa, su familia se exilió a Francia. El tenía 10 años. Tiempo después se instaló en Quebec, en donde se graduó en la Escuela Nacional de Teatro de Canadá. Dirigió un teatro en Montreal y fundó dos compañías de creación teatral, una en Canadá y otra en Francia. Para el Festival de Avignon de 2009, creó la tetralogía ***La sangre de las promesas***, formada por las obras: Litoral, Incendios, Bosques y Cielos. Todas ellas traducidas al catalán y representadas en Barcelona entre 2012 y 2017. Desde 2016 dirige el Teatro Nacional de La Colline de Paris. Sus obras se han traducido a una veintena de idiomas.

Esta obra que hoy comento, fue creada para el teatro de La Colline y representada en 2017. El autor, fiel a su visión comprometida con el mundo actual, aborda el conflicto israelí-palestino. Trata hechos, conflictos y estallidos pasados pero, desgraciadamente, la obra se lee hoy como un todo no cambiado ni superado.

Todos pájaros es la historia de Eitan y Wahida, que se conocen y enamoran en un campus universitario de Nueva York. Wahida es una estudiante árabe norteamericana. Eitan es un joven científico alemán de origen israelí. No hay conflicto entre ellos. Este estalla cuando él presenta la novia a sus padres y abuelo.

Y tras este encuentro en el que se dicen, y no se dicen, palabras se plantean preguntas y se vislumbran secretos, los dos jóvenes viajan a Israel. Eitan pretende encontrar allí a su abuela, divorciada hace mucho del abuelo, para buscar en ella respuestas. Eitan es herido en un atentado y Wahida avisa a la familia.

Al encontrarse ahora, atrapados por dos atentados y sus respuestas sangrientas, las posturas de los personajes se radicalizan; surgen los rechazos, los odios, los reproches ancestrales..., los hechos pasados y actuales se cuentan y transmiten de maneras distintas y contradictorias. Se descubren mentiras...

La obra es una defensa del amor, de la concordia, del diálogo, de la búsqueda de la verdad. Pero es una búsqueda, no un encuentro. Y, así, la obra resulta a ratos muy dura de leer. Duele. En boca de una joven soldado israelí se ponen estas palabras: “¿Cómo olvidar lo que nos hacen y cómo olvidar lo que les hacemos?... aunque no hay esperanza... hay que obligar a hablar a los que se callan, ¡hay que acabar con esta situación intolerable de la Historia!”

No os recomiendo que leáis el libro. Repito que es muy duro y duele, pero está escrito desde muy dentro. Solo quiero compartir este pedazo de ficción que tanto nos refleja la realidad. Lo he leído pensando en estos días, en estas noticias. Casi rezándolo, como un acto de contrición.

Me ha emocionado la última página del libro. En ella el autor enumera los nombres de las ochenta y cuatro personas que forman, lo que él llama “la tribu permanente de La Colline”. Las he leído y he encontrado nombres europeos, muchos franceses, pero también orientales. He creído reconocer a un chino y un vietnamita. He encontrado muchos nombres y apellidos árabes y judíos.

Me emocionó.

María Jesús Ramo

Espai de reflexió i pregària

Aturar-se. Cicle B. Fer arribar el Messies

Sant Pau: Viviu sempre contents; no sufoqueu mai l'Esperit. Ho repeteixo, viviu sempre contents. El Senyor és a prop!.

Isaïes: l'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit, m'ha enviat a portar la Bona Nova als desvalguts, a curar els cors adolorits, a proclamar als captius la llibertat i als presos el retorn de la llum.

San Joan Baptista, des del desert està complint aquest missatge d'Isaïes. Era el precursor de la Llum; ell no era la llum. Les autoritats no l'acaben d'entendre.

Li envien des de Jerusalem, sacerdots i levites: Tu, qui ets? Sóc una veu que crida en el desert: Aplaneu el camí del Senyor.

Avui no ens crida gaire l'atenció aquesta veu; sentim moltes "veus" per tot arreu.

El Senyor vindrà per un altre camí. Però potser tal volta el nostre missatge cristià d'avui sigui alçar una veu diferent en mig del sorollós món. No ens podem estalviar de "cridar", ni que el missatge no sigui gens televisiu.

Hem de fer arribar el Messies a tots els indrets. I després: deixar que brolli la fisonomia de Jesucrist tal com és.

Serà bo recordar que la bona relació personal i el bon servei són un de tants camins per on acostuma a arribar el Senyor. I no tinguem presses. Déu actua tot sovint a llarg termini.

I sobretot viviu sempre amb un somrís als llavis!.

Mn. Pere Arribas-diaca

Assemblea de Vida Creixent

Parròquia Sant Ignasi , 28 d'octubre de 2023

S'inicià a les 10,15 del matí amb l'acollida i pregària; la lectura de l'acta i de la memòria que van ser aprovades després d'alguna rectificació. Tot seguit es va fer la presentació del temari "ALIANÇA ENTRE GENERACIONS" per Mn. Joan Bajo, consiliari de Vida Creixent i de Catalunya.

Presentem un breu resum del que va explicar:

L'edat de les persones de Vida Creixent es pot comparar amb la imatge dels qui volen creuar un pont.

De la *insignificança al renaixement*.

El fet de creuar un pont és per salvar una vida o morir.

Hi ha nous plantejaments de vida, nous horitzons en el camí de la sinodalitat, gràcies a l'empenta del Papa Francesc.

A la pel·lícula "El Club de los poetas muertos", el professor ha d'animar els alumnes decebuts. Recordant un poeta nord-americà, explica l'exemple: "...hi ha dos camins que es bifurquen al bosc, i vaig escollir el que va canviar la meua vida"... A vegades el camí més fàcil no és el més convenient.

En el nostre renaixement de gent gran, el camí menys transitat pot ser el millor de la nostra vida. L'edat és la que tenim però l'Esperit ens acompanya i hem d'assumir que no estem sols.

Tot el que costa val, i tot el que val costa. Descobrir les dificultats vençudes: falta de mobilitat i adaptació a les circumstàncies

Hem de ser col·laboradors de l'Evangeli. El propi Jesús ens anima a preparar el futur.

El Papa Francesc ens ha transmès una gran aportació de documents. Un any sencer els ha dedicat a 8 catequesis sobre la gent gran. Nova etapa de la vida, tot preparant-nos per creuar el pont, ens indica el "full de ruta" a seguir.

Podem complementar el temari amb reflexions del sínode i de l'evangeli. Què significa el món de la vellesa des de la Paraula de Déu?. A cada tema podem aprofundir en un personatge bíblic: Abraham, Moisès, Noemí, Judit, Simeó i Anna, la sogra de Pere...

La nostra etapa és un do de maduresa i de saviesa.

Punt referencial: ser transmissors del passat i viure el moment present en plenitud, preparats per creuar el pont i acceptar una nova manera de viure, amb la força de l'Esperit Sant. Després de la Xerrada-conferència es va acabar amb la celebració de l'Eucaristia per compartir la fe i l'esperança en un món millor.

Assumpta Codina

Agenda

Gener

Dijous 11: Reunió d'animadors a les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16 (entre València i Aragó).

Tema V. El testimoni creient de la gent gran.

Febrer

Divendres 2: Celebració de la Candelera. Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica de Sant Josep Oriol, a les 11 del matí, eucaristia presidida per Mons. David Abadías. Obert a tothom, us hi esperem.

Dijous 8: Reunió d'animadors a les 17:00h. "Siervas de Maria", Carrer Enric Granados, 16 (entre València i Aragó).

Tema VI. El millor resta per venir.

Bon i Saint Nadal

Podeu contactar amb
nosaltres a través del telèfon:
682 835 093

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona - Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org - www.vidacreixent.org
Secretaria:
Tardes, dilluns i dimecres de 17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Davant la cultura del desplaçament.
Fotografia Nadal: *Adoration of the shepherds*, per Gerard van Honthorst.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin